

Róma Megalapozza a Látomást – Nyolcadik Szám

Homokra épült alapok: A prófétai igazság elutasítása a laodiceai adventizmusban

Jeff Pippenger
2024-08-18

Az előző cikkben Jézus következő szavaira hivatkoztunk.

Óvakodjatok a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában jönnek hozzátok, belül pedig ragadozó farkasok. Gyümölcsseikről ismeritek meg őket. Vajon tövisről szednek-e szőlőt, vagy bojtortjánról fügét? Ekképpen minden jó fa jó gyümölcsöt terem; a romlott fa pedig rossz gyümölcsöt terem. Nem teremhet a jó fa rossz gyümölcsöt, sem a romlott fa jó gyümölcsöt. Minden fát, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágnak és tűzre vetnek. Azért az ő gyümölcsseikről ismeritek meg őket. Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram! hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, és nem a te nevedben üztünk-e ördögöket, és nem a te nevedben tettünk-e sok hatalmas dolgot? És akkor kijelentem nekik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők. Azért valaki hallja éntőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonló lesz a bölcs emberhez, aki a kősziklára építette házáat: És ömlött az eső, eljöttek az árvizek, fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba; de nem dőlt össze, mert a kősziklára volt alapozva. És mindaz, aki hallja éntőlem e beszédeket, és nem cselekszi meg azokat, hasonló lesz a bolond emberhez, aki a fövenyre építette házáat: És ömlött az eső, eljöttek az árvizek, fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba; és összeomlott: és nagy volt annak omlása. Máté 7:15–27.

Az 1863-as lázadás jelöli annak kezdetét, hogy a laodiceai Hetednap Adventizmus hamis fundamentumot épít a homokra. A homok a pluralizmus sátáni elvét jelképezi, szemben az abszolút igazság Kősziklájával. Az abszolút igazság két tanúbizonyságra alapíttatik, és a Habakuk két szent tábláján ábrázolt igazságok, amelyeket az adventizmus fokozatosan félretett, a Bibliából származnak, és a Prófétaság Lelke megerősíti őket. Ezek az igazságok abszolútak.

„Az ellenség arra törekszik, hogy testvéreink elméjét elterelje attól a munkától, amelynek célja egy nép felkészítése arra, hogy megállhasson ezekben az utolsó napokban. Álokoskodásai arra vannak szánva, hogy az elmét elfordítsák a jelen óra veszélyeitől és kötelességeitől. Csekély értékűnek ítélik azt a világosságot, amelyet Krisztus azért hozott a mennyből Jánosnak, hogy azt népének adja. Azt tanítják, hogy a közvetlenül előttünk álló események nem bírnak akkora jelentőséggel, hogy különös figyelmet érdemelnének. Hatálytalanná teszik a mennyei eredetű igazságot, és megfosztják Isten népét múltbeli tapasztalatától, helyette pedig hamis tudományt adnak nekik. „Így szól az Úr: Álljatok meg az utakon, és nézzetek szét, és kérdezősködjetek a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok.” [Jeremiás 6:16.]”

„Senki se törekedjék hitünk alapjainak lerontására — azoknak az alapoknak a lerontására, amelyeket munkánk kezdetén az Ige imádságos tanulmányozása és kijelentés által fektettek le. Ezekre az alapokra építettünk több mint ötven éven át. Az emberek feltételezhetik, hogy új utat találtak, hogy erősebb alapot vethetnek annál, mint amely már megvettetett; ez azonban nagy megtévesztés. „Mert más fundamentumot senki sem vethet azon kívül, amely vettetett.” [1 Corinthians 3:11.] A múltban sokan vállalkoztak arra, hogy új hitet építsenek, új elveket állítsanak fel; de meddig állt meg építményük? Hamar összeomlott, mert nem a Kősziklára alapított.” Testimonies, 8. kötet, 296–297.

Amikor érkezett 2001. szeptember 11-e, megérkeztek a Szentlélek esői is.

„A késői eső Isten népére fog hullani. Egy hatalmas angyal fog alászállni a mennyből, és az egész földet be fogja világítani az ő dicsősége.” Review and Herald, 1891. április 21.

Amikor New York City nagy épületei Isten érintésére leomlottak, elkezdett szemerkélni a késői eső. Amikor érkezett 2001. szeptember 11-e, megnyíltak a pápai elvek zsilipjei.

„Az uralkodó gonoszság e korszakában a protestáns egyházak, amelyek elvetették az „így szól az Úr” tekintélyét, különös állapotba jutnak. Megtérnek a világhoz. Istentől való elszakadásukban arra törekednek majd, hogy a hamisságot és az Istentől való hitehagyást a nemzet törvényévé tegyék. Befolyásolni fogják az ország vezetőit, hogy olyan törvényeket hozzanak, amelyek visszaállítják a bűn emberének elvesztett uralmát, annak, aki Isten templomában ül, azt mutogatva magáról, hogy ő Isten. A római katolikus elvek az állam védelme alá kerülnek. A bibliai igazság tiltakozását többé nem fogják megtűrni azok, akik nem tették Isten törvényét életük szabályává.” Review and Herald, 1897. december 21.

A Patriot Act a római katolikus elvek védelmének kezdetét jelzi, amely fokozatosan elvezet a hamarosan bekövetkező vasárnapitörvényhez. 2001. szeptember 11-én fújni kezdett a négy szél, amely a harmadik jaj Iszlámját jelképezi.

„Az angyalok tartják a négy szelet, amelyeket egy dühödt ló jelképez, amint ki akar törni, és végig akar zúdulni az egész föld színén, pusztulást és halált hozva útjában.”

„Elaludjunk-e magának az örökkévaló világnak a peremén? Legyünk-e tompák, hidegek és holtak? Ó, bárcsak egyházainkban Isten Lelke és lehelete beleleheltetné az Ő népébe, hogy talpra álljanak és éljenek. Meg kell látnunk, hogy az út keskeny, és a kapu szoros. Ám amikor átmegyünk a szoros kapun, annak tágassága határtalan.” Manuscript Releases, 20. kötet, 217.

Az eső, a szél és az árvíz 2001. szeptember 11-én érkezett meg, és a laodiceai Hetednap Adventista egyház próba alá került, miként a zsidók Krisztus keresztségekor, és miként a protestánsok 1840. augusztus 11-étől kezdődően. Attól az időponttól egészen 2020. július 18. lázadó előrejelzéséig a laodiceai Hetednap Adventista ház fokozatosan omlott össze, éppoly bizonyosan, mint ahogy a zsidók temploma pusztának nyilvánított még a kereszt előtt, és miként a protestánsok az 1844. április 19-i első csalódáskor átmentek a hitehagyott protestantizmusba.

A harmadik angyal laodiceai mozgalma ezután belépett végső megpróbáltatási folyamatába, és miként a 2001. szeptember 11-én kezdődött megpróbáltatás idején, a szüzek arra kaptak elhívást,

hogyan térjenek vissza a régi ösvényekhez, amelyek nemcsak az első és a második angyal millerita mozgalmának alapigazságai voltak, hanem a harmadik angyal mozgalmának alapigazságai is.

Ezen alapvető igazságok elutasításának jelképe, az erős tévelygés összefüggésében, az az üzenet, amelyet Pál a Thesszalonikaiakhoz írt második levélben feljegyzett. Ezt az üzenetet Dániel könyvében „a mindennapi” jelképezi, mert a Thesszalonikai levél ama szakaszából értette meg William Miller, hogy Dániel könyvében „a mindennapi” a pogány Rómát jelképezte.

Íródtak könyvek, amelyek Dániel könyvében „a mindennapi” meghatározását tárgyalják. A legtöbb téves, jóllehet, ha át kíván tekinteni egy adventista teológus tanulmányát, amely helyesen mutatja be ezt a kérdést, felkutathatja John W. Peters *The Mystery of the Daily* című írását. Jelen cikkben nem áll szándékomban foglalkozni „a mindennapi” ezen vonatkozásával. Vannak továbbá más könyvek is, amelyek annak a történetét tárgyalják, hogy a „ki, mi és miért” tekintetében miként szilárdult meg végül „a mindennapi” hamis nézete a laodíceai Hetednap Adventizmuson belül.

A héber szó jelentése, amelyet „a mindennapi”-ként fordítanak, valamint az „a mindennapi” alapvető igazsága elleni lázadás története, amely 1901-ben vette kezdetét komoly formában, ismételten bemutatásra került Habakuk Tábláiban, továbbá a Dániel könyvéről szóló legutóbbi cikkekben is.

Szándékomban áll, hogy e cikkben „a mindennapi” hangsúlyát azokra a prófétai jellemzőkre összpontosítsam, amelyek Róma mint elvetett hatalom jelképéhez kapcsolódnak. Mindazoknak, akik őszintén elfogadják Ellen White írásainak tekintélyét, csupán a következőket kell elolvasniuk ahhoz, hogy megtudják, mi „a mindennapi” helyes értelmezése.

„Ekkor a ‘naponkénti’-vel kapcsolatban megláttam, hogy az ‘áldozat’ szót emberi bölcsesség toldotta be, és az nem tartozik a szöveghez; továbbá, hogy az Úr azoknak adta meg ennek helyes értelmezését, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették. Amikor az egység fennállt, 1844 előtt, csaknem mindenki egységben volt a ‘naponkénti’ helyes értelmezését illetően; de 1844 óta, a zűrzavarban, más nézeteket fogadtak el, és sötétség és zavar következett.” *Review and Herald*, 1850. november 1.

William Miller „a mindennapi”-ról alkotott értelmezésének elvetése egyúttal Ellen White írásainak tekintélyét is elveti, mert ő látta, „hogyan az Úr a helyes nézetet adta róla azoknak, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették.” Az is megmutattatott neki, hogy „a mindennapi”-ról vallott más nézetek „sötétséget és zűrzavart” idéztek elő, amelyek nem Krisztus tulajdonságai. Miller „a mindennapi”-t pogány Rómaként ismerte fel, amikor a Második Thesszalonikai levelet tanulmányozta.

„Tovább olvastam, és nem találtam más esetet, amelyben az [a mindennapi] előfordult volna, csak Dánielnél. Ekkor [egy konkordancia segítségével] elővettem azokat a szavakat, amelyek kapcsolatban álltak vele: „elvétenni”; ő elveszi a mindennapit; „attól az időtől fogva, hogy a mindennapi elvétetik” stb. Tovább olvastam, és azt gondoltam, hogy nem találok világosságot a szövegre; végül eljutottam a 2 Thesszalonika 2:7–8-hoz. „Mert a törvényszegés titkos bűne már munkálkodik; csak hogy annak, aki azt most visszatartja, félre kell tétetnie az útból, és akkor fog megjelenni ama törvénytaposó” stb. És amikor ahhoz a szöveghez értem, ó, milyen

világosan és dicsőségesen tűnt fel az igazság! Ott van! Ez a mindennapi! Nos hát, mit ért Pál azon, hogy „aki azt most visszatartja”, vagy akadályozza? „A bűn embere” és „a gonosz” alatt a pápaság értendő. Nos, mi az, ami megakadályozza, hogy a pápaság nyilvánvalóvá legyen? Hát a pogányság; nos tehát, „a mindennapi”-nak a pogányságot kell jelentenie.” — William Miller, Second Advent Manual, 66. oldal. Advent Review and Sabbath Herald, 1853. január 6.

Végző soron a laodíceai adventizmus félretette azt a helyes értelmezést, amely Millernek és azoknak adatott, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették, és helyette a hitehagyott protestantizmus téves felfogását fogadta el, miszerint „a mindennapi” Krisztus szentélyszolgálatát jelképezte. Ez az értelmezés számos szempontból képtelenség, de amellett, hogy hamis, azt is állítja, hogy egy sátáni jelkép Krisztus jelképe.

„Így tehát, míg a sárkány elsődlegesen a Sátánt jelképezi, másodlagos értelemben a pogány Róma szimbóluma.” A nagy küzdelem, 439.

Miller „a mindennapi” a pogány Rómával, a sárkánnyal azonosította, a laodíceai adventizmus azonban az elbukott protestantizmustól átvette azt az elképzelést, hogy az Krisztus mennyei szentélybeli szolgálatát jelképezi. Miller azon azonosításának elvetése, mely szerint „a mindennapi” a pogány Róma, egy olyan igazság elvetését jelenti, amely mindkét szent ábrán szerepel mint a Habakuk második fejezetének beteljesedése. Ennélfogva ez egy alapvető igazság elvetése, miként a Leviticus huszonhatban szereplő hét idő elvetése is az volt.

Elutasítani azt az igazságot, hogy „a mindennapi” a pogány Rómát jelképezi, annyit jelent, mint elutasítani az adventizmus alapjait és a Prófétaság Lelkének tekintélyét. Sátán egyik jelképét Krisztus jelképével azonosítani párhuzamos azzal, mintha Krisztus munkáját Sátán munkájának neveznénk.

„Krisztus elutasításával a zsidó nép elkövette a megbocsáthatatlan bűnt; és a kegyelem meghívásának visszautasításával mi is ugyanebbe a tévedésbe eshetünk. Megsértjük az élet Fejedelmét, és megszegyenítjük Őt a Sátán zsinagógája és a mennyei világegyetem előtt, amikor nem vagyunk hajlandók hallgatni az általa küldött hírnökökre, hanem inkább a Sátán eszközeire hallgatunk, akik el akarják vonni a lelket Krisztustól. Amíg valaki ezt teszi, nem találhat sem reménységet, sem bocsánatot, és végül minden vágyát elveszíti arra, hogy megbékéljen Istennel.” Jézus élete, 324.

Amikor a laodíceai adventizmus elvetette „a mindennapi” és a hét idő alapvető értelmezését, nemcsak a Prófétaság Lelkének tekintélyét és az alapokat vetette el, hanem William Miller munkáját is, akit Gábiel angyal és más angyalok vezettek el e megértésekre.

„Isten elküldte angyalát, hogy indítsa meg egy olyan földműves szívét, aki nem hitt a Bibliában, és vezesse őt a próféciák kutatására. Isten angyalai ismételtelen meglátogatták ezt a kiválasztottat, hogy irányítsák gondolatait, és megnyissák értelme előtt azokat a próféciákat, amelyek Isten népe számára mindaddig homályosak voltak. Az igazság láncolatának kezdete adatott meg neki, és az vezette tovább, hogy láncszemről láncszemre kutasson, mígnem csodálattal és áhítattal tekintett Isten Igéjére. Ott az igazság tökéletes láncolatát látta. Az az Ige, amelyet korábban nem ihletettnek tartott, most szépségében és dicsőségében tárult fel

látása előtt. Látta, hogy a Szentírás egyik része megmagyarázza a másikat, és amikor egy igehely zárva maradt értelme előtt, az Ige másik részében megtalálta azt, ami megmagyarázta azt. Örömmel, valamint a legmélyebb tisztelettel és szent félelemmel tekintett Isten szent Igéjére.” Early Writings, 230.

„Az ő angyala” olyan kifejezés, amely Gábriel angyalt jelöli.

„Az angyal szavai: »Én Gábriel vagyok, aki az Isten színe előtt állok«, azt mutatják, hogy a mennyei udvarokban nagy tisztességű állást tölt be. Amikor üzenettel jött Dánielhez, ezt mondta: »és senki sincs, aki mellettem tartana ezekben, hanem csak Mihály [Krisztus], a ti fejedelmetek.« Dániel 10:21. Gábrielről a Megváltó így szól a Jelenések könyvében, mondván, hogy »elküldvén azt az ő angyala által, megjelentette az ő szolgájának, Jánosnak.« Jelenések 1:1.” Jézus élete, 99.

Annak azonosítása, hogy egy sátáni jelkép Krisztus jelképe volna, nemcsak párhuzamba állítható a megbocsáthatatlan bűnnel, hanem a megbocsáthatatlan bűn össze is kapcsolódik azoknak a hírnököknek az elutasításával, akiket Krisztus küld. A „szüntelen” ekkor a megbocsáthatatlan bűn jelképévé válik, és amikor megértjük, hogy a „választott”, William Miller e igazság helyes megértésére vezetett, majd azt később elvetették, ez közvetlenül beleillik a Második Thesszalonika levélbe, éppen abba az igehelybe, ahol Miller felfedezését tette. E igazság elutasítása annak bizonyítéka, hogy valaki nem szereti az igazságot, és ez a lázadás a Szentlélek eltávozását, valamint Sátán tisztátalan lelkének átadását eredményezi, amit Pál erős tévelygésnek azonosít.

Amiképpen „a te néped erőszakoskodó fiai”, akik „megvalósítják a látomást”, „a mindennapi” a pogány Róma jelképe. A Második Thesszalonikai levél összefüggésében Pál azt tanítja, hogy a második fejezet üzenetének elutasítása annak bizonyítéka, hogy akik így cselekszenek, nem szeretik az igazságot. Mivel nem szeretik az igazságot, amelyet a fejezet képvisel, erős tévelygést kapnak.

Valamennyi próféta az utolsó napokhoz szól, és e cikk korábbi ihletett szakaszai azonosítják, hogy az erős tévelygés azokra száll, akik a Szentlélek kitöltése idején nem szeretik az igazságot. Az egyik csoport az olajat kapja, a másik csoport pedig az erős tévelygést kapja.

A Szentlélek kitöltetik azon történelem folyamán, amikor a Szentlélek elvételét azoktól, akik elutasítják az ismeret gyarapodását, amely feltárul a pecsételések idejének két próbaidőszaka alatt, 2001. szeptember 11-étől a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvényig. Megismételve egy korábbi szakaszt:

„Az utolsó napokra tekintve ugyanaz a végtelen hatalom így nyilatkozik azokról, akik „nem fogadták be az igazság szeretetét, hogy üdvözüljenek”: „Ezért bocsát rájuk Isten erős tévelygést, hogy higgyenek a hazugságnak; hogy elkárhozzanak mindazok, akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek a hamisságban.” Mivel elvetik Igéjének tanításait, Isten visszavonja Lelkét, és átengedi őket azoknak a megtévesztéseknek, amelyeket szeretnek.” Early Writings, 46.

Sorról sorra Dániel azt tanítja, hogy az utolsó napokban a te néped rablói (Róma jelképe) állítják fel a látomást. A rablókat „a mindennapi” megnevezés is jelképezi. Salamon azt tanítja, hogy az utolsó napokban azok, akiknek nincs látomásuk, elvesznek, vagyis mezítelenné lesznek. Mezítelenné tétetni annyi, mint laodíceainak lenni, a laodíceai pedig bolond szűz.

„Az egyház ama állapotáról, amelyet az esztelen szűzek jelképeznek, úgy is szólnak, mint a laodíceai állapotról.” Review and Herald, 1890. augusztus 19.

Bolond szűznek lenni akkor, amikor megérkezik az Éjféli Kiáltás üzenete, azt jelenti, hogy megnyilvánul az, amit János a Jelenések könyve tizenhatodik fejezetében így jegyez fel: „a te mezítelenségednek rútsága.” János figyelmeztetése a hatodik csapásban a sárkány, a fenevad és a hamis próféta hármasszövetségére vonatkozik, akik 1989 óta azon a folyamaton vannak, hogy a világot Armageddon felé vezessék.

Pál második thesszalonikai levelében foglalt üzenete nem pusztán arról szól, hogy Dániel a pogány Rómát „a mindennapi”-ként ábrázolja, hanem a fejezet a pogány Róma és a pápai Róma közötti kapcsolatot hangsúlyozza. A pogány Róma feltartóztatta (visszatartja) a bűn emberét attól, hogy 538-ban a föld trónjára lépjen. Mihelyt a pogány Róma eltávolított, akkor nyilvánvalóvá lett „a törvénytelenység titka”, „amaz istentelen”, aki Róma pápája. A fejezetben Pál a pogány és a pápai Róma közötti sajátos prófétai kapcsolatot azonosítja. E fejezet tanításának elvetése annyi, mint elvetni az igazságot és erős tévelygést elfogadni.

Senki semmiféle módon meg ne tévesszen titeket: mert az a nap nem jön el addig, míg be nem következik előbb a szakadás, és meg nem jelenik a bűn embere, a veszedelem fia; aki ellene veti magát és fölébe emeli magát mindannak, amit Istennek vagy tiszteletre méltónak neveznek; úgyhogy úgy ül be mint Isten az Isten templomába, önmagát mutogatva, hogy ő Isten. Nem emlékeztek-é, hogy megmondtam nektek ezeket, amikor még nálatok voltam? És most tudjátok, mi tartja vissza, hogy csak a maga idejében jelenjék meg. Mert a törvénytelenység titka már munkálkodik: csakhogy annak, aki most visszatartja, vissza kell tartania, mígnem félre nem tétetik az útból. És akkor jelenik meg a törvénytaposó, akit az Úr megemészt a szája leheletével, és megsemmisít az ő eljövételének fényességével; annak pedig eljövele a Sátán munkája szerint való, a hazugság minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszság minden csalárdságával azok között, akik elvesznek; mivelhogy nem fogadták be az igazság szeretetét, hogy üdvözljenek. És ezért bocsát rájuk Isten tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak; hogy kárhoztassanak mindazok, akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek a hamisságban. 2 Thesszalonika 2:3–12.

Miért „kárhoznak el” ezek az utolsó napokban élő emberek? Miért bocsáttatik rájuk „a tévelygés ereje”? Miért „vesznek el”, és ezáltal miért tárul fel mezítelenségük szégyene? Az igehely kijelenti, hogy azért, mert nem szeretik az igazságot, és a fejezetben feltárt igazság azonosítja, hogy a pogány Róma, a bibliai prófécia negyedik királysága, megakadályozná a pápai Rómát, a bibliai prófécia ötödik királyságát, abban, hogy a trónra emelkedjék, amíg a pogányság el nem vétetik.

A pogány és a pápai Róma közötti kapcsolatot, amelyet e fejezet azonosít, János is azonosítja Pergamos gyülekezete és Tiatira gyülekezete közötti kapcsolatként. Pergamos a pogány Rómával

áll összhangban, Tiatura pedig a pápai Róma. Pál és János e két hatalom kapcsolatáról két tanúbizonyságot szolgáltatnak, miként Dániel könyve is.

Dániel könyvében a pogány Róma és a pápai Róma közötti kapcsolat ismételt bemutatásra kerül. Dániel második fejezetében ezt a vas és a sáros agyag elegye jelképezi. Dániel hetedik fejezetében mind a pogány, mind a pápai Róma a „különböző” királyságok, és noha Dániel második fejezete a két hatalmat elegyként ábrázolja, a hetedik fejezet azonosítja, hogy a pápai hatalom a pogány Róma tízszarvú királyságából ered. Dániel nyolcadik fejezetében a kilencediktől a tizenkettedik versig terjedő szakasz kis szarva Róma mindkét szakaszában. A kilencedik és a tizenegyedik versben a kis szarv hímnemű alakban szerepel, ily módon a pogány Rómát azonosítva, a tizedik és a tizenkettedik versben pedig a kis szarv nőnemű alakban szerepel, ily módon a pápai Rómát azonosítva.

Dániel nyolcadik fejezetének tizenharmadik versében a pogány és a pápai Róma mint két pusztító hatalom jelenik meg. A pogány Róma „a mindennapi” pusztító hatalom, a pápai Róma pedig a vétek pusztító hatalma. A tizenegyedik fejezet harmincegyedik versében a pogány Róma „mindennapi” pusztító hatalma állítja fel az utálatosság pusztító hatalmát, amely a pápai hatalom. A tizenkettedik fejezet tizenegyedik versében a pogány Róma „mindennapi” pusztító hatalma eltávolíttatik, hogy helyébe felállíttassék a pápaság utálatosságának pusztító hatalma.

Róma két pusztító hatalmának kapcsolata Dániel és a Jelenések könyvének egyik alapvető témája, és Pál ezt a kapcsolatot azonosítja azzal az igazsággal, amelyet szeretni kell, ha valaki el akarja kerülni azt a nagy tévelygést, amely a hazugság elhívéséből származik. Isten sohasem ismétli önmagát fölöslegesen, és a pogány Róma valamint a pápai Róma kapcsolatának minden egyes ábrázolása sajátos bizonyítékot hordoz e tárgyban; ám ha valaki elutasítja Róma jelképét az utolsó napokban, azzal elutasítja a késői esőt, és annak helyébe a nagy tévelygést fogadja be. Ez annyit jelent, hogy örökre mezítelen laodiceaiként lesz azonosítva.

A laodiceai adventista történészek, noha semmiféle szent tiszteletet nem tanúsítanak William Miller szerepe és munkássága iránt, mégis elismerik, hogy a pogány és a pápai Róma közötti kapcsolat felismerése volt az a prófétai szerkezet, amelyre „valamennyi” prófétai alkalmazását felépítette. Gábiel és a többi angyal vezette Millert arra, hogy megértse a pogány és a pápai Róma közötti kapcsolatot, de történeti szemléletében nem látta Rómát hármasságként, amely a sárkányból, a fenevadból és a hamis prófétából áll.

Az ő idejében az Egyesült Államok még nem kezdte meg szerepét mint a hamis próféta, mert az Egyesült Államok protestánsai csak 1844-ben lettek Róma leányaivá, és Miller alapvető munkája már az 1843-as táblán volt elhelyezve, amely 1842 májusában készült.

1989-ben Dániel könyve tizenegyedik fejezetének utolsó hat verse felnyitott, és az arra az időszakra rendelt hírnök felismerte, hogy három hatalom van, amelyek prófétai tevékenysége a tizenegyedik fejezet negyvenedik versétől a negyvenötödik verséig húzódik végig. A negyvenedik versben említett déli király a sárkányi hatalom, az északi király pedig a pápai hatalom, amely a vers elején, 1798-ban, a napóleoni Franciaország sárkányi hatalmának kezétől kapta halálos sebeit. A versben a pápai hatalom megkezdte halálos sebének meggyógyítását. 1989-ben az északi király

megtorló csapást mér a Szovjetunió sárkányi hatalmára, amely ekkorra a déli királlyá lett. Amikor a katolicizmus fenevada megtorló csapást mért a Szovjetunióra, az az Egyesült Államok meghatalmazott hadseregével érkezett, amely a Jelenések könyve tizenhatodik fejezetének hamis prófétája. A sárkány, a déli király, a fenevad, az északi király, valamint a szekerek, lovasok és hajók hamis prófétája mind a negyvenedik versben vannak ábrázolva, és a prófétai vonal a negyvenötödik versben ér véget, amikor a pápai hatalom „végére jut, és senki sem segít rajta.”

Az Armageddon, a Jelenések könyve tizenhatodik fejezetében, olyan szimbolikus földrajzi terület, amely az emberiségnek Krisztus visszatérését megelőző lázadását jelöli. Az Armageddon maga is jelkép; a szó két elemből áll: a „Har”, amely hegyet jelent, és a „Megiddó”, amely a Jezréel völgye. Az a tény, hogy János a hegyet Megiddóval kapcsolta össze, jöllehet Megiddó völgy, a prófécia tanulmányozóját arról tájékoztatja, hogy az Armageddon olyan szimbólum, amely földrajzi utalást tartalmaz, mert a Jezréel völgyében nincs hegy.

A Jezréel-völgye a három tenger (a Földközi-tenger, a Galileai-tenger és a Holt-tenger) és Jeruzsálem között helyezkedik el. Izrael északi részének viszonylag központi területén fekszik, úgy, hogy e három víztömeg és Jeruzsálem különböző irányokban veszik körül. Dániel tizenegyedik fejezetének negyvenötödik verse az a hely, ahol az északi király segítség nélkül jut végére, és a vers földrajzi végpontját a tengerek és Jeruzsálem dicsőséges szent hegye közé helyezi. Dániel tizenegyedik fejezetének negyvenedik verse vezeti be azt a három hatalmat, amelyek a pápai hatalom halálos sebének meggyógyulásának és végső bukásának tárgyát képezik.

Az igeversek első kifejezése a vég idejét 1798-ban jelöli meg, amikor a pápaság halálos sebet kapott, a negyvenötödik vers pedig annak végleges halálos sebet azonosítja. A pápai hatalom első és utolsó halála közötti prófétai történelem az emberiség lázadását azonosítja, amint visszaállítják a pápai hatalom fölényét, amikor halálos sebe begyógyul a pápai hatalom végső pusztulását megelőzően. A hat vers az igazság ismertetőjegyét viseli magán, mert a kezdet és a vég egyaránt a pápai hatalom halála, a közbülső versek pedig az emberiség lázadása, miközben az első halálos seb begyógyul.

Miller mennyei angyaloktól kapott világosságot a pogány és a pápai Róma közötti kapcsolatról. Miller prófétai mintájának megértéséhez a kulcs, amelyet minden prófétai alkalmazásában használt, „a mindennapi” volt a Második Thesszalonikai levélben. „A mindennapi” abban a fejezetben a pogány Róma, és ez alapozta meg azt a látomást, amelyet William Miller megértett, mert a 11. fejezet 14. versében szereplő Róma, néped erőszakos fiai, állítja fel a látomást.

Az a hírnök, akit 1989-ben a tudás növekedésének megértésére támasztottak, megértette Róma hármasságát. Miller az első és a második angyal hírnöke volt, és megértette Róma első és második megnyilvánulását, hogy megalapozza a látomást, amelyet a világ elé tárt. A harmadik angyal hírnöke Róma mindhárom megnyilvánulását megértette annak érdekében, hogy megalapozza azt a látomást, amelyet kapott, hogy hirdesse azt a világnak.

Róma első megjelenési formája a pogány Róma volt. A pogány Rómából emelkedett ki a pápai Róma, a második megjelenési forma. Az első két megjelenési formából származott a modern Róma, a sárkány, a fenevad és a hamis próféta hármassága.

A következő cikkben folytatjuk „a mindennapi” körüli vita vonalának tárgyalását az adventtörténelemben.

Aki a felszín alá lát, aki minden ember szívében olvas, ezt mondja azokról, akik nagy világosságot kaptak: „Nem gyötrődnek és nem rémülnek meg erkölcsi és lelki állapotuk miatt.” Igen, a maguk útját választották, és lelkük gyönyörködik utálatosságaikban. „Én is veszedelmüket választom, és rájuk hozom, amitől rettegnek; mert hívtam, és senki sem felelt, szóltam, és nem hallották; hanem azt cselekedték szemeim előtt, ami gonosz, és azt választották, amiben nem gyönyörködöm.” „Azért bocsát rájuk Isten tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak”, mivel „az igazság szeretetét nem fogadták be, hogy üdvözljenek”, „hanem gyönyörködtek a hamisságban.” Ézsaiás 66:3, 4; 2 Thessalonika 2:11, 10, 12.

„A mennyei Tanító így kérdezett: »Miféle erősebb tévelygés ámíthatná el az elmét annál a látszatnál, hogy helyes alapra építetek, és hogy Isten elfogadja cselekedeteiteket, miközben a valóságban sok mindent világi megfontolás szerint visztek véghez, és vétkeztek Jehova ellen? Ó, ez nagy csalás, megbűvölő tévelygés, amely hatalmába keríti az elméket, amikor azok az emberek, akik egykor ismerték az igazságot, az istenfélelem külső formáját összetévesztik annak lelkével és erejével; amikor azt hiszik, hogy gazdagok, meggazdagodtak, és semmire sincs szükségük, holott a valóságban mindenre rászorulnak.«”

„Isten nem változott meg hűséges szolgálói iránt, akik ruháikat szeplőtelenül őrzik. Sokan azonban ezt kiáltják: »Békesség és biztonság«, miközben hirtelen veszedelem szakad rájuk. Hacsak nem történik alapos bűnbánat, hacsak az emberek nem alázzák meg szívüket bűnvallomás által, és nem fogadják el az igazságot úgy, amint az Jézusban van, soha nem lépnek be a mennybe. Amikor a megtisztulás végbemegy soraink között, többé nem pihenünk majd elbizakodott nyugalomban, azzal kérkedve, hogy gazdagok vagyunk és meggazdagodtunk, és semmire sincs szükségünk.”

„Ki mondhatja őszintén: »Aranyunk tűzben próbáltatott meg; ruháinkat nem szennyezte be a világ«? Láttam, amint Oktatónk az úgynevezett igazságosság ruháira mutatott. Azokat letépve feltárta az alattuk rejlő tisztátalanságot. Azután ezt mondta nekem: »Nem látod-e, miként fedték el kérkedő módon tisztátalanságukat és jellemük rothadtságát? »Miként lett paráznává a hűséges város!« Atyám házából kalmárház lett, olyan hely, ahonnan az isteni jelenlét és dicsőség eltávozott! Ezért van gyengeség, és hiányzik az erő.«” Testimonies, 8. kötet, 249., 250. o.